

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **Ing. M. Š.**, zast. Mgr. Martinem Chrásteckým, advokátem se sídlem Zarámí 90, Zlín, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje** se sídlem tř. Tomáše Bati 21, Zlín, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 3. 2013 č. j. KUZL-70214/2012, sp. zn. KUSP-70214/2012/DOP/Ze, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 10. 2015, č. j. 58 A 18/2013 – 43,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), kterým byla jako nedůvodná podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta jeho žaloba proti shora označenému rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím bylo částečně změněno [ve výroku 1) o vině] a ve zbývajících částech potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Valašské Meziříčí ze dne 10. 10. 2012, č. j. R/D/806/17581/KR-42, jímž byl stěžovatel uznán vinným, že

(i) dne 19. 4. 2012 ve 17:02 hodin na místní komunikaci ve Valašském Meziříčí, místní část Hrachovec (poblíž mostu přes Bečvu) ve směru do centra řídil osobní motorové vozidlo tovární značky Volkswagen Caddy, RZ x, a na přechodu pro chodce označeném vodorovným dopravním značením V7 – „Přechod pro chodce“ a svislou dopravní značkou IP6 „Přechod pro chodce“ předjížděl jiné motorové vozidlo, čímž porušil § 17 odst. 5

písm. d) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o silničním provozu“). Tím se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 téhož zákona, neboť jako fyzický osoba v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla předjížděl vozidlo v případě, kdy je to obecnou úpravou provozu na pozemních komunikacích zakázáno;

(ii) dne 18. 5. 2012 okolo 16:50 hodin na silnici I/35 v obci Zašové ve směru na Valašské Meziříčí řídil motorové vozidlo Volkswagen Caddy, RZ x, vlastníka M. Š., IČ X, a neponechal si dostatečnou vzdálenost za před ním jedoucím motocyklem Kawasaki Vulcan, RZ x, řidičky J. P., x, která zastavila před přechodem pro chodce a dávala přednost chodcům, a do motocyklu narazil, při dopravní nehodě byla zraněna J. P., přičemž škoda na vozidle Volkswagen Caddy je cca 10.000,- Kč a na motocyklu Kawasaki Vulcan je cca 20.000,- Kč, čímž porušil § 19 odst. 1 zákona o silničním provozu a tím se dopustil přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona, neboť jako fyzická osoba v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), porušil povinnost stanovenou v hlavě II. zákona o silničním provozu.

[2] Za uvedená jednání mu byla uložena pokuta 8 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu osmi měsíců, současně mu byla uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáním přestupku ve výši 1 000 Kč podle § 79 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o přestupcích“).

[3] Žalovaný svým rozhodnutím změnil výrokovou část rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve výroku I. bod 1) následovně: „M. Š., nar. x, bytem x, je vinen tím, že dne 19. 4. 2012 ve 17:02 hodin, na místní komunikaci ve Valašském Meziříčí, místní část Hrachovec, za informativní směrovou značkou IS 12a „Obec“, označující začátek obce Valašské Meziříčí Hrachovec, řídil osobní motorové vozidlo tovární značky Volkswagen Caddy, RZ x ve směru jízdy od silnice I/35 na obec Valašské Meziříčí, místní část Hrachovec, a na zde umístěném přechodu pro chodce označeném vodorovným dopravním značením V7 „Přechod pro chodce“ a vslou dopravní značkou IP6 „Přechod pro chodce“, předjížděl před sebou jedoucí motorové vozidlo Škoda Fabia stříbrné barvy. Tímto jednáním porušil ustanovení § 17 odst. 5 písm. d) zákona o silničním provozu a tím se dopustil přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o silničním provozu, neboť jako fyzický osoba v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla předjížděl vozidlo v případě, kdy je to obecnou úpravou provozu na pozemních komunikacích zakázáno.“, v ostatním, jak výše uvedeno, rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

[4] Nedostatečnému vymezení skutku v oznámení o zahájení řízení o přestupku před správním orgánem I. stupně a v následném rozhodnutí tohoto orgánu, resp. oprávněnosti změny, kterou provedl žalovaný, krajský soud nepřisvědčil.

[5] Formulace skutku v oznámení o zahájení řízení o přestupku, jakož i formulace výroku rozhodnutí o přestupku ob stojí. Správní orgán I. stupně označil přesný časový okamžik, identifikoval obec i její část, kde k přestupku mělo dojít, dále popsal směr jízdy jako směr do centra a konečně přiblížil přechod, na kterém se přestupek odehrál jako

pokračování

přechod v blízkou mostu přes řeku Bečvu. Krajský soud dal zapravdu žalovanému, když takto vymezený skutek považoval za dostatečně určitý, když se v blízkosti části obce Hrachovec nachází pouze jeden most přes řeku Bečvu a u něj je pouze jeden přechod, který současně leží v části obce Hrachovec.

[6] Jestliže v průběhu správního řízení (ze svědeckých výpovědí zasahujících policistů a fotografie přiložené k úřednímu záznamu ze dne 20. 4. 2012) byly zjištěny další skutečnosti, které ještě více zpřesňovaly polohu přechodu (bez vazby na most přes řeku Bečvu) a skutek samotný (tovární značku předjížděného vozidla a jeho barvu), mohl žalovaný popis skutku v tomto smyslu v rozhodnutí správního orgánu I. stupně korigovat. Jednalo se pouze o zpřesnění již dostatečně určitého vymezení skutku, a jakýkoli zásah do procesních práv stěžovatele dovodit nelze.

[7] Porušení práva na spravedlivý proces spočívající v tom, že správní orgán I. stupně projednal přestupek při ústním jednání konaném dne 1. 10. 2012 bez přítomnosti stěžovatele, krajský soud nepřisvědčil.

[8] Soud z obsahu správního spisu ověřil, že první ústní jednání ve věci bylo nařízeno na 4. 6. 2012, z tohoto jednání se stěžovatel včas a řádně omluvil, nejprve telefonicky pak též písemně, a to z důvodu účasti na pohřbu, což doložil příslušným potvrzením. Toto jednání bylo zrušeno a nařízen náhradní termín ústního jednání na 24. 7. 2012. Z tohoto jednání se opět stěžovatel omluvil nejprve telefonicky dne 23. 7. 2012 z důvodu, že je v pracovní neschopnosti a téhož dne doložil správnímu orgánu rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti x, ze dne 20. 7. 2012, vystavené MUDr. M. M., praktickým lékařem. Tato omluva byla akceptována a byl nařízen nový termín ústního jednání na 29. 8. 2012, přičemž předvolání bylo stěžovateli doručeno již dne 31. 7. 2012. Ten se i z tohoto jednání omluvil těsně před jednáním, a to dne 27. 8. 2012, ze stejných důvodů jako v předchozí omluvě a doložil rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti x ze dne 27. 8. 2013, vystavené MUDr. M. M., praktickým lékařem. Správní orgán I. stupně počtvrté nařídil ústní jednání, tentokrát na den 1. 10. 2012, avšak i z tohoto ústního jednání se stěžovatel omluvil dne 27. 9. 2012, tedy pouhý jeden pracovní den před jednáním – k omluvě z jednání přiložil neformální potvrzení MUDr. M. J., praktického lékaře ze dne 27. 9. 2012, kterým tento lékař potvrdil, že stěžovatel je v dočasné neschopnosti od 16. 9. 2012. Tato omluva již nebyla brána v potaz a ústní jednání proběhlo bez přítomnosti stěžovatele dne 1. 10. 2012.

[9] Hodnocení, zda se v konkrétním případě jedná o náležitou omluvu, resp. důležitý důvod, provádí správní orgán i s ohledem na dosavadní průběh řízení. Proto i důvod, který může být dostatečný pro přeložení prvního ústního jednání, již nemusí být dostatečný i pro jeho další přeložení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2009, č. j. 7 As 9/2009-66). Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2012, č. j. 1 As 55/2012-32: „zákon nestanoví přesné ustanovení toho, jak by měla náležitá omluva vypadat. Posouzení náležitosti omluvy nebo důležitosti důvodu bránícího účasti u jednání spadá do diskrečního oprávnění svěřeného správnímu orgánu ustanovením § 74 zákona o přestupcích“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2008, č. j. 2 As 16/2008-41).

[10] Krajský soud dal v hodnocení řádnosti omluvy zapravdu žalovanému, který jednoznačně dospěl k závěru o účelovosti jednotlivých omluv, jejichž účel byl pouze toliko „taktický“, žalovaný správně na straně 11 svého rozhodnutí podotkl, že: *„Vysoká koncentrace náhle se vyskytujících krátkodobých zdravotních indispozic obviněného vždy bezprostředně před termínem ústního jednání, a s omluvou až bezprostředně před nařízeným ústním jednáním, tvoří pevný řetězec nepřímých důkazů pro závěr, že omluvy obviněného lze považovat za skutečně jen (ne)vhodné procesní taktizování vedoucí k dosažení zániku odpovědnosti za přestupek, a nikoli za uvědomění správního orgánu o důležitých důvodech bránících obviněnému ve výkonu jeho procesních práv.“*

[11] V daném případě je namístě pochybovat též o včasnosti podané omluvy, neboť je zjevné, že stěžovatel věděl o důvodech pracovní neschopnosti již dne 16. 9. 2012, přičemž s omluvou vyčkával jedenáct dní, tedy neučinil tak bezodkladně [srov. § 59 poslední věty zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“)], a konečně je potřeba dodat, že z omluvy ani z neformálního potvrzení ze dne 27. 9. 2012 není patrný důvod pracovní neschopnosti, v důsledku čehož nelze posoudit důvodnost omluvy jako celku – především za situace, kde se jedná již o třetí omluvu stejného druhu. Soud uzavřel, že omluva z ústního jednání konaného 1. 10. 2012 nebyla řádná a správní orgán I. stupně nepochybil, pokud ústní jednání bez přítomnosti žalobce konal.

[12] Svědecké výpovědi zasahujících policistů netrpí žádnými nedostatky, které by zakládaly důvodné obavy o jejich nestrannosti. Jsou konzistentní, bez vážných rozporů a potvrzují dostatečně zjištěný skutkový stav. Oba policisté se především jasně shodují v tom, že pozorovali ve zpětných zrcátkách vozidlo řízené stěžovatelem při předjíždění jiného motorového vozidla (Škoda Fabia), nadto svědek nstržm. S. vypověděl, že přestupek sledoval též přes okno pátých dveří poté, co se otočil od zpětného zrcátka. Z výslechů jednoznačně vyplynulo, že svědek nstržm. S. byl spolujezdcem a svědek ppprap. Ch. byl řidičem policejního vozidla. Oba svědci se dále shodli v tom, že vozidlo sledovali po celou dobu od spáchání přestupku do jeho zastavení a nemohlo dojít k záměně řidiče.

[13] Videozáznam pořízený stěžovatelem, který byl přehrán u jednání před krajským soudem, není schopen vyvrátit svědectví policistů, a to i přes vysokou míru sugestyvity komentářů osob, jež se na pořízení záznamu podílely. Z videozáznamu naopak plyne, že se jedná o skutečně relativně přehledný úsek s minimem mírných zatáček a nikterak významnými převýšeními, které neznemožňují ztotožnění vozidla pronásledovaného hlídkou policie (jak správně uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí).

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření ke kasační stížnosti

[14] Proti rozsudku krajského soudu brojí stěžovatel kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[15] Správní orgány postupovaly v rozporu se zákonem. Skutkový stav nezjistily správně a uznaly stěžovatele vinným z přestupku neprávem. Nebylo prokázáno, že se popsáného přestupku dopustil; o jeho vině bylo rozhodnuto v jeho nepřítomnosti, aniž by

pokračování

byly ověřeny jím tvrzené skutečnosti, čímž jej prokazatelně zkrátily na jeho právu na spravedlivý proces.

[16] Žalovaný bezdůvodně označil omluvy stěžovatele za účelové. K omluvám z ústního jednání nedocházelo z důvodu krátkodobých zdravotních indispozic, nýbrž z důvodu vleklého chronického onemocnění, které stěžovatele sužuje takřka po celou dobu řízení. Stěžovatel je veden a ošetřován v Posádkovém zdravotnickém zařízení, jeho praktickým lékařem je MUDr. M. V případě jeho nepřítomnosti je zpravidla zastupován MUDr. J., který s ním působí ve společné ordinaci. Tak se stalo právě dne 27. 9. 2012. Zejména s ohledem na povahu zdravotnického zařízení je bezpochyby možné dohledat, jak rozpis směn jmenovaných lékařů, tak dokumentaci stěžovatele o průběhu chronické nemoci, s níž se v tomto zařízení léčí.

[17] Nesouhlasí s tím, že se jedná o omluvu neformální, protože v dané době nebylo v jeho silách opatřit potvrzení jiné. Stěžovatel je osoba samostatně výdělečně činná, není plátcem pojištění, a, tudíž nemá nárok na vystavení přísně číselně evidované pracovní neschopenky. Tyto formulářové neschopenky jsou určeny výhradně k výplatě dávek nemocenského, jak byl několikrát upozorněn orgán správy sociálního zabezpečení. Omluvy nedoručoval na podatelnu správního orgánu osobně, neboť tyto doklady s omluvou z ústního jednání doručoval vždy jeho syn. Tvrzení správního orgánu je jednoznačně účelové, protože vede pouze ke zpochybnění existence a vážnosti onemocnění stěžovatele.

[18] Je přesvědčen, že právě v souvislosti s jeho nepřítomností při nařízeném ústním jednání a následnému nepřihlédnutí k navrhovaným důkazům, správní orgán zjistil skutkový stav nesprávně a uznal jej vinným z přestupku neprávem. Odůvodnění soudu ve věci nezpůsobilosti videozáznamu vyvrátit svědectví policistů, je nepřezkoumatelné.

[19] V jeho prospěch svědčí ustálená judikatura Ústavního soudu, který již několikrát potvrdil, že „*pokud bylo stěžovateli upřeno jedno ze stěžejních práv účastníka správního řízení, tedy možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí před jeho vydáním a vyjádřit se k nim a ke způsobu jejich zjištění, a pokud tento nedostatek nebyl autoritativně shledán v rámci přezkumného řízení o opravném prostředku, které probíhalo před krajským soudem, pak má Ústavní soud za to, že krajský soud nedostal své úvaze, jaký formuluje čl. 90 Ústavy a čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (nález II. ÚS 231/96).*

[20] Rekonstrukci případu považuje stěžovatel za jediný možný důkaz způsobilý prokázat, že zasahující policisté nemohli stěžovatele, tak jak vypověděli, vidět spáchat jakýkoliv přestupek, neboť toto je technicky nemožné a neumožňují to místní podmínky. Z videozáznamu je patrné, že nájezd na most přes řeku Bečvu, v jehož blízkosti mělo dojít ke spáchání přestupku, vykazuje stoupání, kdy projíždějící automobily po překonání nejvyššího bodu zmizí za horizont, tedy i z dohledu.

[21] Označil-li soud předložený videozáznam za nezpůsobilý vyvrátit výpovědi policistů, zejména pak, jak je uvedeno v rozsudku, z důvodu nestrannost stěžovatele, jako strany zainteresované, mělo být přistoupeno k rekonstrukci případu z moci úřední. Proti výpovědi policistů hovoří, nikoliv pouze videozáznam pořízený stěžovatelem, ale také

vzdálenost, kterou museli policisté při následování stěžovatele ujet a celkový ráz dané pozemní komunikace.

[22] Stěžovatel je přesvědčen, že není možné, aby zasahující policisté mohli s přihlédnutím k pozici policejního vozidla a vzdálenosti, jak je uvedena ve výpovědích, vidět osobní automobil stěžovatele po celou dobu jízdy. Zasahující policisté po minutí stěžovatelova vozidla museli provést manévr otočení se, a to vjetím na hlavní silnici, kdy před touto se nachází značka stop, a až po vykonání tohoto manévru se vydat za stěžovatelem. K zastavení vozidla došlo až po cca 3 km jízdy policejního auta, což odpovídá složitosti manévru, při čekání na značce stop a otáčení se uprostřed hlavní komunikace, a bez pochyby neodpovídá rychlé jízdě stěžovatele, jak bylo zasahujícími policisty tvrzeno.

[23] Výpovědi policistů, nemají oporu v žádných dalších důkazech (například fotografický nebo kamerový záznam) a poznatek, že stěžovatel spáchal přestupek, nevyplývá ze spisu, jinak, než jako přenesená informace poskytnutá zasahujícími policisty. V této souvislosti upozorňuje na to, že pokud by jeho vozidlo zasahující policisté měli celou dobu jízdy na dohled, museli by na takový dohled mít i vozidlo, které měl předjíždět. Je nelogické, že řidič předjížděného vozidla nebyl v řízení přizván jako svědek.

[24] Navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit soudu k dalšímu řízení.

[25] Žalovaný se ke kasační stížnosti ve stanovené lhůtě nevyjádřil, pouze odkázal na svá dřívější vyjádření.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[26] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[27] Soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí. Vlastní přezkum rozhodnutí krajského soudu je totiž možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je natolik závažnou vadou, že k ní soud přihlíží i bez námítky, z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[28] Veškerá výše uvedená kritéria napadené rozhodnutí splňuje. Jedná se o srozumitelné rozhodnutí opřené o dostatek relevantních důvodů. Je z něj zcela zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Obdobně je zcela zřejmé, z jakého

pokračování

důvodu krajský soud nepovažoval stěžovatelem pořízený videozáznam za způsobilý zpochybnit zjištěný skutkový stav.

III. a) ústní jednání o přestupku

[29] Soud nepřisvědčil námitkám, které se týkaly nezákonně vedeného ústního jednání o přestupku. Ze správního spisu je více než zřejmé, že procesní taktikou stěžovatele bylo ústní jednání co nejvíce oddalovat.

[30] Stěžovatel se opakovaně z nařízeného jednání omlouval vždy na poslední chvíli. Poslední v řadě předložené potvrzení ze dne 27. 9. 2012 není možné považovat za řádné doložení jeho dočasné pracovní neschopnosti. Z omluvy ani z tohoto neformálního potvrzení není patrný důvod pracovní neschopnosti. Nelze proto posoudit tvrzenou nezpůsobilost stěžovatele dostavit se k nařízenému ústnímu jednání a tím i důvodnost jeho omluvy. Nelze ani pominout fakt, že se jedná již o třetí omluvu stejného druhu. Nutno konstatovat, že důvody dočasné pracovní neschopnosti nebyly doloženy ani při předchozích dvou omluvách.

[31] Soud se ztotožňuje i s pochybnostmi ohledně včasnosti podané omluvy, neboť je zjevné, že stěžovatel při poslední omluvě věděl o důvodech pracovní neschopnosti již dne 16. 9. 2012, přičemž s omluvou vyčkával jedenáct dní, tedy neučinil tak bezodkladně (srov. § 59 poslední věty správního řádu).

[32] Soud je přesvědčen, že o své procesní právo stěžovatel nepřišel vadným postupem správního orgánu, nýbrž se o něj připravil sám zvolenou procesní taktikou. Jeho postoj, zejména opakované omluvy z důvodu dočasné pracovní neschopnosti na poslední chvíli, svědčí o obstrukčních snahách či záměru působit průtahy v řízení s cílem dosáhnout zániku odpovědnosti za spáchání přestupku.

III. b) právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí

[33] Námitka porušení práva na vyjádření se k podkladům rozhodnutí není důvodná. Dle § 36 odst. 3, věty před středníkem, správního řádu, platí, že není-li stanoveno jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.

[34] Toto ustanovení správního řádu bylo již vyloženo celou řadou rozsudků Nejvyššího správního soudu, a to i ve vztahu k přestupkovému řízení. Zmínit lze např. rozsudek ze dne 23. 12. 2013, č. j. 8 As 54/2013 - 29, kde bylo uvedeno následující: „V předvolání k ústnímu jednání ze dne 16. 1. 2012 magistrát poučil žalobce, že bude mít možnost u ústního jednání uplatnit svá procesní práva, mimo jiné také právo vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí. Toto poučení bylo dostatečné pro zachování práva účastníka řízení podle § 36 odst. 3 správního řádu, protože po skončení ústního jednání magistrát žádné další podklady do spisu nezařadil. Za této situace nebylo povinností magistrátu, aby žalobce znovu samostatně vyzval k vyjádření k podkladům pro rozhodnutí. Byť k poučení podle § 36 odst. 3 správního řádu nedošlo až poté, kdy správní orgán formálně ukončil shromažďování podkladů rozhodnutí, bylo z něj zřejmé, k jakému okamžiku bude správní orgán považovat

podklady za úplné a dostatečné pro rozhodnutí o věci samé. Účel § 36 odst. 3 správního řádu tím byl naplněn (srov. např. rozsudky ze dne 11. 3. 2010, č. j. 5 As 24/2009 - 65, č. 2063/2010 Sb. NSS, nebo ze dne 16. 5. 2012, č. j. 3 As 12/2012 - 21).“

[35] Podstatné okolnosti posuzované věci se od citovaného rozsudku nijak neliší. Ve všech předvoláních k ústnímu jednání bylo v poučení uvedeno, že je stěžovatel povinen se včas dostavit na určené místo, a že pokud se odmítne k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo bez důležitého důvodu, může být přestupek projednán i bez jeho účasti. Dále byl poučen, že má před vydáním rozhodnutí ve věci možnost vyjádřit se k jeho podkladům, že bude mít právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které mu jsou kladeny za vinu a k důkazům o nich, uplatňovat skutečnosti a navrhnout důkazy na svou obhajobu, podávat návrhy a opravné prostředky. Po skončení ústního jednání nebyly opatřovány žádné další podklady rozhodnutí.

[36] Soud proto neměl sebemenší důvod se odchýlit od závěrů vyslovených v citované části rozsudku sp. zn. 8 As 54/2013. Ostatně k obdobnému závěru dospěl soud i v rozsudku ze dne 26. 6. 2013, č. j. 9 As 177/2012 - 28.

III. c) zjištění skutkového stavu

[37] Nejvyšší správní soud se ztotožnil se závěrem krajského soudu, že správní orgány v řízení přesně a úplně zjistily skutkový stav věci. Skutkové verzi o možné záměně s jiným vozidlem, podpořené následně stěžovatelem pořízeným videozáznamem, soud neuvěřil. Navrhovaná rekonstrukce proto není důvodná.

[38] Předjíždění na místní komunikaci ve Valašském Meziříčí, místní část Hrachovec (poblíž mostu přes Bečvu) ve směru do centra, na přechodu pro chodce označeném vodorovným dopravním značením V7 - „Přechod pro chodce“ a svislou dopravní značkou IP6 „Přechod pro chodce“, bylo v posuzované věci doloženo výpověďmi zasahujících policistů, přehledností daného úseku i oznámením o přestupku.

[39] Zasahující policisté mohli objektivně ve zpětných zrcátkách (nstržm. S. vypověděl, že přestupek sledoval též přes okno pátých dveří poté, co se otočil od zpětného zrcátka zadním oknem jejich automobilu) zaznamenat předjíždění na přechodu, předjíždějící vozidlo (VW Caddy-modré barvy) i předjížděné vozidlo (Škoda Fabia - stříbrné barvy). Shodně pak uvedli, že k zařazení vozidla VW před vozidlo Fabia došlo bezprostředně za přechodem, (pprap. Ch. při svědecké výpovědi uvedl za přechodem). Objektivní možnost zaznamenat předjíždějící vozidlo dále dokládá fotografie místa a v podstatě i stěžovatelem následně pořízený videozáznam, založený v soudním spisu.

[40] Z videozáznamu kasační soud ověřil, že přechod je skutečně umístěn na přehledném téměř rovném úseku, což odpovídá fotografii místa založené ve správním spisu. Přehlednost komunikace v místě spáchání přestupku potvrzuje, že policisté byli způsobilí ztotožnit vozidlo při páchání přestupku. Videozáznam následně pořízený samotným stěžovatelem nemůže být objektivní důkazem o délce, po kterou by vozidlo bylo případně z dohledu zasahujících policistů, a zpochybnit tak zjištěný skutkový stav. Okolnosti, že vozidlo mohlo zmizet za obzor, tj. z dohledu, ani délka otáčecího manévru

pokračování

policejní hlídky, nejsou v projednávané věci vzhledem ke krátkému časovému úseku podstatné (dle napadeného rozhodnutí se od přechodu pro chodce ke křižovatce, kde se policisté otáčeli, jedná o úsek měřící cca 150 m, přičemž po otočení, pronásledovali policisté vozidlo stěžovatele po zcela rovné silnici, bez jakýchkoliv zatáček, v délce cca 1,3 km až do centra místí části Hrachovec, kde stěžovatel odbočoval směrem na Štěpánov, kde byl na autobusové zastávce hlídkou zasahujících policistů zastaven). K záměně s jiným vozidlem proto nemohlo dojít ani při následném pronásledování. Ostatně žádné okolnosti, které by nasvědčovaly tomu, že při pronásledování předjíždějícího vozidla (VW Caddy) se ve shodném časovém okamžiku vyskytovala na místní komunikaci stejná či podobná vozidla a mohlo tak dojít k jejich případné záměně, v řízení zjištěny nebyly.

[41] Totožnost vozidla shodně potvrdili oba zasahující policisté. Nstržm. S. ve své svědecké výpovědi uvedl, že měli vozidlo na dohled, poté, co se hlídka otočila. Obdobný závěr vyplývá i z výpovědi pprap. Ch., který uvedl, že vozidlo měli stále na dohled, ale nemohli jej zastavit, protože jelo rychle.

[42] Skutečnost, že předjíždějící vozidlo řídil stěžovatel, byla následně prokázána oznámením o přestupku sepsaným na místě, při jehož sepsování zasahující policisté identifikovali stěžovatele. V tomto oznámení, které je založeno ve spise, figuruje stěžovatelovo jméno, datum narození, bydliště, číslo občanského průkazu, rodné číslo a číslo řidičského průkazu. Nesouhlas s přestupkem, sám o sobě chybné ztotožnění neprokazuje.

[43] K namítanému nevyslechnutí řidiče předjížděného vozidla soud uvádí, že stěžovatel měl možnost takovou svědeckou výpověď v řízení před správními orgány navrhnout. Zvolenou procesní taktikou se však tohoto práva sám vzdal. Správní orgány žádné pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu neměly. Svědecké výpovědi zasahujících policistů jsou konzistentní, nevykazují žádné rozpory a odpovídají podmínkám v místě. Za této situace nebylo jejich povinností doplňovat řízení o další důkazy či svědecké výpovědi.

IV. Závěr a náklady řízení

[44] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje soud zpravidla bez jednání.

[45] O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Z uvedených důvodů soud rozhodl, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. dubna 2016

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu